

TAISTELUSTA SOSIALISHOVINISMIA VASTAAN

Mielenkiintoisinta ja vereksintä aineistoa tästä päivänpolttavasta kysymyksestä on antanut hiljattain Bernissä päätynyt naisten kansainvälinen sosialistikonferenssi⁹⁸. Lukijat löytävät alemmaa kuvauksen siitä ja sen päätöslauselmien — hyväksytyyn sekä hylätyn päätöslauselman — tekstin. Tässä artikkelissa aiomme tarkastella vain asian yhtä puolta.

Organisaatiokomitean naisjärjestöjen edustajat, hollannittaret Troelstran puolueesta, sveitsittäret niistä järjestöistä, jotka sotivat päättäväisesti „Bernin Tagwacht” * lehteä vastaan sen muka liiallisen vasemmistolaisuuden vuoksi, ranskalainen edustajatar, joka ei halunnut missään vähänkään vakavassa asiassa olla eri mieltä virallisen puolueensa kanssa, joka, kuten tunnettua, on sosialishovinistisella kannalla, englannittaret, jotka suhtautuivat vihamielisesti ajatukseen, että pasifismi ja vallankumouksellinen proletaarinen taktiikka on selvästi erotettava toisistaan, — kaikki he kannattivat saksalaisten „vasemmisto”-socialidemokraattinaisten kanssa samaa päätöslauselmaa. Meidän puolueemme Keskuskomitean naisjärjestöjen edustajat olivat eri mieltä kuin he ja katsoivat paremmaksi jäädä toistaiseksi yksinään kuin osallistua *tuollaiseen* liittoutumaan.

Mikä oli erimielisyyden olemus? Mikä on tuon erimielisyyden periaatteellinen ja yleispoliittinen merkitys?

„Keskivälin” päätöslauselma, joka liitti toisiinsa opporunistit ja osan vasemmistolaisista, näyttää ensi silmäyk-

* — „Bernin Vartio”. Toim.

seltä täysin hyväksyttävältä ja periaatteellisesti oikealta. Sota on todettu imperialistiseksi, „isänmaan puolustuksen” aate on tuomittu, työläisiä on kehoitettu osallistumaan joukkomielenosoituksiin j.n.e. j.n.e. Näyttää siltä kuin meidän päätöslauselmamme eroaisi siitä *vain* muutamien jyrkempien *sanontojensa* puolesta, sellaisten kuin „kavalus”, „opportunisti”, „eroaminen porvarillisista ministeristöistä” y.m.s.

Puolueemme Keskuskomitean naisjärjestöjen edustajain eristäytymistä tullaan epäilemättä arvostelemaan juuri tältä kannalta.

Mutta heti kun tarkastellaan asiaa huolellisemmin eikä rajoituta tämän tai tuon totuuden „muodolliseen” tunnus-tamiseen, niin nähdään, että tuollainen arvostelu on aivan kestämatön.

Konferenssissa törmäsi vastakkain kaksi maailmankatsomusta, kaksi arviota sodasta ja Internationalen tehtävistä, kaksi proletaaristen puolueiden taktiikkaa. Toinen mielipide: ei ole tapahtunut Internationalen vararikkoa, ei ole olemassa shovinismista sosialismiin palaamisen syvälisiä ja vakavia esteitä, ei ole opportunistin muodossa esiintyvää voimakasta „sisäistä vihollista”, opportunisti ei ole suoraan, ilmeisesti, silmännähtävästi kavaltanut sosialismia. Tästä seuraa johtopäätös: älkäämme tuomitko ketään, „armahtakaamme” Stuttgartin ja Baselin päätöslauselmien rikkojat, rajoittukaamme siihen, että neuvomme kääntämään kurssia vasemmalle, kehottamaan joukkoja mielenosoituksiin.

Toinen kaikkia tässä lueteltuja kohtia koskeva mielipide on aivan päinvastainen. Ei mikään ole sen vahingollisempaa ja turmiollisempaa proletariaatin asialle kuin se, että puolueen sisällä harjoitetaan edelleenkin *diplomatiaa* opportunistien ja sosialishovinistien suhteen. Nykyisten virallisten puolueiden opportunistit ja kannattajat saattoivatkin hyväksyä enemmistön päätöslauselmaehdotuksen juuri sen vuoksi, että se on diplomatian hengen läpitunkema. Moiseella diplomatialla sokaistaan työväenjoukkoja, joita *nykyään* johtavat nimenomaan viralliset sosialipatriootit. Työväenjoukkojen keskuuteen juurrutetaan ehdottoman virheellistä ja vahingollista ajatusta, että nykyiset sosialidemokraattiset puolueet ja niiden nykyiset hallinnot

kykenevät muka muuttamaan kurssia ja ottamaan väärän kurssin tilalle oikean.

Se ei pidä paikkaansa. Se on mitä pahin ja turmiollisin harhakäsitys. Nykyiset sosialidemokraattiset puolueet ja niiden hallinnot *eivät kykene* vakavasti muuttamaan kurssia. *Tosiasias*sa kaikki jää entiselleen, ja enemmistön päätöslauselmassa esitetyt „vasemmistolaiset” toivomukset jäävät viattomiksi toivomuksiksi — tämän tajusivat pettämättömällä poliittisella vaistollaan Troelstran puolueen tai Ranskan puolueen nykyisen hallinnon kannattajat ja ottivat sen huomioon äänestäessään tuollaisen päätöslauselman puolesta. Joukkojen kehottaminen mielenosoituksiin voi käytännössä, todellisuudessa, saada vakavan merkityksen vain siinä tapauksessa, jos sosialidemokraattisten puolueiden nykyiset hallinnot tukevat niitä mitä aktiivisimmin.

Voidaanko odottaa tuollaista tukemista? On selvää, ettei voida. On tiettyä, että sellainen kehoitus kohtaa hallintojen taholta kiivasta (ja suurimmalta osaltaan *peitettyä*) vastustusta eikä suinkaan mitään tukemista.

Jos tämä olisi sanottu suoraan työläisille, niin työläiset tietäisivät *totuuden*. He tietäisivät, että „vasemmistolaisen” toiveiden toteuttamiseksi *elämässä* on tarpeen sosialidemokraattisten puolueiden kurssin perinpohjainen muuttaminen, on tarpeen mitä sitkein taistelu opportunisteja ja heidän „keskustalaisia” ystäviään vastaan. Mutta nyt työläisiä *tuuditettiin* vasemmistolaisilla toiveilla ja *kieltäydyttiin* nimeämästä kuuluvasti ja selvästi sitä pahaa, jota vastaan taistelematta ei voida toteuttaa näitä toiveita.

Diplomaattikihot, jotka ajavat shovinistista politiikkaa nykyisissä sosialidemokraattisissa puolueissa, käyttävät mainiosti hyväkseen enemmistön päätöslauselman heikkoutta, hataruutta, epämääräisyyttä. He jakavat kuin ovelat parlamentaarikot osat keskenään; toiset sanovat: ei ole arvioitu eikä eritelty Kautskyn ja kumpp. „vakavia” väitteitä, ottakaamme ne käsiteltäviksi laajemman piirin keskuudessa; toiset sanovat: katsokaa, emmekö olleetkin oikeassa sanoessamme, ettei ole olemassa syvällisiä erimielisyyksiä, kun kerran Troelstran puolueen sekä Guesde'in ja Sembat'n puolueen kannattajat ovat päässeet yksimielisyyteen vasemmistolaisen saksattarien kanssa?

Naisten konferenssin ei olisi pitänyt auttaa Scheideman-
nia, Haasea, Kautskya, Vanderveldea, Hyndmania, Gues-
de'ia, Sembat'a, Plehanovia j.n.e. työväenjoukkojen tuu-
dittamisessa, vaan sen olisi päinvastoin pitänyt herättää
näitä joukkoja, julistaa päättäväinen sota opportunistille.
Vain siinä tapauksessa käytännöllisenä tuloksena olisi
ollut voimien kokoaminen vaikeaa ja vakavaa taistelua var-
ten eikä toivo, että mainitut „johtajat” „tekevät paran-
uksen”.

Katsokaapa, miten opportunistit ja „keskustalaiset”
ovat rikkoneet Stuttgartin ja Baselin päätöslausemia: sii-
nähen on *asian ydin!* Palauttakaapa mieleenne suoraan ja
selvästi, ilman diplomatiaa, kuinka asia oli.

Nähdessään sodan lähenevän Internationale kokoontuu
ja päättää yksimielisesti, että jos sota syttyy, niin on teh-
tävä työtä „*kapitalismin romahduksen jou-
duttamiseksi*”, tehtävä työtä *Kommuunin sekä
vuoden 1905 loka- ja joulukuun* hengessä (tar-
kalleen Baselin päätöslauselman sanat!!!), tehtävä työtä
siinä hengessä, että katsotaan „*rikokseksi*”, jos „toi-
sen maan työläiset” ampuvat „toisen maan työläisiä”.

Internationalistisessa, proletaarisessa, vallankumouk-
sellisessa hengessä tehtävän työn linja on viitoitettu tässä
aivan selvästi — niin selvästi, ettei selvemmin olisi voitu
sanoakaan legaalisuutta noudattaen.

Sota syttyy — juuri sellainen, juuri sen suuntainen sota
kuin Baselissa ennustettiin. Viralliset puolueet toimivat
täysin päinvastaisessa hengessä: ei internationalistien,
vaan nationalistien tavoin; ei proletaarisesti, vaan porvaril-
lisesti; ei vallankumouksellisesti, vaan peräti opportunisti-
sesti. Kun me sanomme työläisille: sosialismin asia on
suoranaisesti *kavallettu*, niin näillä sanoilla me kumoamme
heti kaikki verukkeet ja kieräilyt, kaikki sofismit à la Kauts-
ky ja Axelrod, osoitamme selvästi pahan syvällisyyden
ja voiman, kutsumme selvästi taisteluun pahaan vastaan
emmekä sopeutumaan siihen.

Entä enemmistön päätöslauselma? Siinä ei hiiskahdeta-
kaan kavaltajien tuomitsemisesta eikä mainita sanaakaan
opportunistista, siinä vain yksinkertaisesti *toistetaan*
Baselin päätöslauselman ajatuksia!!! Aivan kuin ei olisi
tapahtunut mitään vakavaa, — on tehty satunnainen pikku

virhe, riittää, *kun toistetaan* vanha päätös,— on ilmaantunut erimielisyyttä, joka ei ole periaatteellista eikä syvälistä, riittää, *kun liimataan* paikka sen päälle!!!

Mutta tähän on Internationalen päätösten suoranaista *pilkkaamista*, työläisten pilkkaamista. Sosialishovinitit eivät oikeastaan pyrikään muuhun kuin *toistamaan* yksinkertaisesti vanhoja päätöslauselmia, ettei vain tarvitsisi tosiasiassa muuttaa mitään. Tämä onkin tosiasiallisesti nykyisten puolueiden enemmistön sosialishovinitisten kannattajain vaiteliasta ja tekopyhyydellä verhoitua *armahtamista*. Tiedämme, että on „hyvin paljon halukkaita”, jotka tahtovat kulkea nimenomaan tätä tietä, rajoittua muutamiin vasemmistolaisiin korulauseisiin. Meillä ei ole sama matka tuollaisen väen kanssa. Me olemme kulkeneet ja kuljemme *toista* tietä, me haluamme *todella* auttaa työväenliikettä ja työväenpuolueen rakentamista leppymättömän opportunistiin ja sosialishovinismiin suhtautumisen hengessä.

Osa saksalaisista edustajista pelkäsi todennäköisesti täysin tarkkaa päätöslauselmaa sellaisten näkökohtien vuoksi, jotka koskivat yksinomaisesti vain yhdessä, nimenomaan heidän omassa puolueessaan käytävän shovinisminvastaisen taistelun kehitysvauhtia. Mutta tuollaiset näkökohdat olivat ilmeisen sopimattomia ja virheellisiä, sillä kansainvälinen päätöslauselma ei yleensä koskenut eikä voinutkaan koskea sen enempää *erillisissä* maissa käytävän sosialishovinisminvastaisen taistelun vauhtia kuin sen konkreettisia ehtojakaan; tässä suhteessa eri puolueiden autonomia on epäämätön. Olisi pitänyt julistaa kansainväliseltä puhujalavalta, että sosialidemokraattisen toiminnan koko suunta ja koko luonne eroaa peruuttamattomasti sosialishovinismista; mutta sen asemesta enemmistön päätöslauselma toisti vielä kerran vanhan virheen, II Internationalen virheen, Internationalen, joka on verhonnut diplomaattisesti opportunistimia sekä sanojen ja tekojen välistä eroa. Toistamme: me emme lähde *tuota* tietä.

„Sotsial-Demokrat” lehden
42. numeron Liite,
kesäkuun 1 p:nä 1915

Julkaistaan Liitteen tekstin mukaan